

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΛΑΜΠΕΡ

Ἡ χαριστάτη συγγραφεὺς, ἥς δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα, ἐγεννήθη τῷ 1836 ἐν ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας· νεαρωτάτη συνεζεύχθη μετὰ ἱατροῦ τινος, τοῦ La Messine, ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν ἀπέβη διόλου εὐτυχής. Ἀποθαγόντος τοῦ συζύγου της, μετέβη εἰς Παρισίους, τὸ κέντρον πάσης ἐν Γαλλίᾳ φιλολογικῆς ἀξίας καὶ φιλοδοξίας, δι' ἀλλεπαλλήλων δὲ ἔργων, μυθιστορημάτων, διηγημάτων, περιγραφῶν, ἐντυπώσεων, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκτήσῃ ὄνομα ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ. Ἦτο δὲ θελκτικώτατος τύπος συγγραφέως ἡ περικαλλεστάτη ἐκείνη γυνὴ ἡ μεστή εὐφυΐας καὶ ἀγαθότητος, ἡ σκορπίζουσα τὴν χάριν περὶ αὐτὴν καὶ πρώτιστα πάντων ἐπὶ τῶν γραφομένων της, καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον γράφοντα ἐπικυροῦσα τὸ γνωστὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὕφους διαγιγνώσκεται ὁ συγγραφεὺς.

Τὰ σπουδαιότερα τῶν ἔργων της, ἅτινα πάντα σχεδὸν ἔγραψεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Juliette Lamber, ἐκτὸς ὀλίγιστων ὑπὸ τὸ ὄνομα J. La-Messine εἶνε « Ἡ ἄσχημος » περιεργότατον μυθιστόρημα, « Τὸ χωρίον μου » ὅπου ἐν πολλαῖς παρατηρήσεσι περὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου ἐγκατασπείρει ἠδείας ἀναμνήσεις, « Ἐπὶ τῶν Ἀλπεων », πλήρες περιγραφικῆς ποιήσεως ἔπος, καὶ τὸ τελευταῖον περὶ Οὐγγαρίας ἔργον της, τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν καὶ μέγαν ἐξεγείραν πάταγον. Εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἰδιαίτερος γνωστή εἶνε διὰ τὴν Ἑλληνίδα, ἥτις πρό τιμῶν ἐτῶν μετεφράσθη ἐν ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδι καὶ τὴν « περὶ νεοελληνικῆς ποιήσεως μελέτην » δημοσιευθεῖσαν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει.

Ἡ Γιουλιέττα Λαμπέρ ἐν Παρισίοις συνεζεύχθη μετὰ τοῦ ἐγκρίτου γάλλου πολιτικοῦ καὶ μέλους τῆς ἐθνοσυνελεύσεως κατὰ τὸ 1870 καὶ γεροισιστοῦ εἰσα Ἐδμόνδου Ἀδάμ.

Ἡ κολοσσαία περυσία τοῦ συζύγου κατέστησεν αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ἐκπληρώσῃ καθ' ὅλοκληριαν τοὺς φιλολογικοὺς καὶ πολιτικοὺς πόθους της. Ἡ αἴθουσα αὐτῆς ἐγένετο ἐν βραχεῖ περιήρημος, ὅπως δ' ἄλλοτε ἡ τῆς κυρίας Ρεκαμιέ, ἀνεδείχθη τὸ ἐντευκτήριον τῶν μεγίστων συγγραφέων, καλλιτεχνῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ Pailleron ἐν τῇ περιλαλήτῳ κωμωδίᾳ του « Le monde où l'on s'ennuie » τὴν αἴθουσαν ταύτην ἔλαβεν ὡς τύπον.

Μετὰ τὸ 1870 ἰδίως δὲ μετὰ τὴν πολιτικὴν κρίσιν τοῦ 1877 οἱ σπουδαιότατοι τῶν δημοκρατικῶν ἡγουμένου τοῦ Γαμβέττα συνήρχοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Κυρίας Ἀδάμ, οὕτω δὲ ἡ αἴθουσα ἐγένετο κέντρον πολιτικῆς ἐνεργείας τοῦ ἰσχυροτέρου ἐν Γαλλίᾳ κόμματος, καὶ ἐν αὐτῇ ἔλαβε τὴν γένεσιν της ἡ τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1879 ἰδρυθεῖσα « Νέα Ἐπιθεώρησις », τὸ γνωστὸν ἰσοβάθμιον τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων πε-

ριολογικόν, ὅπερ διευθύνει δεξιότατα γράφουσα ἅμα καὶ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν.

Ἡ Κυρία Ἀδάμ δύναται νὰ ὀρισθῇ ὡς ἐξῆς: Συγγραφεὺς, πολιτικὴ γυνὴ καὶ φιλέλλην· διότι θερμῶς ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς Νέας Ἐπιθεωρήσεως, καὶ ἐν παντὶ ζωηρῶς ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην της. Εἶδομεν ἰδιόγραφον αὐτῆς ἐπιστολὴν πρὸς τινα φίλον της ἐνταῦθα, ἐν ἧ γραφῇ ὅτι ὑποκάρδιός της πόθος ἦτο νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θὰ ἤρχετο ἤδη εἰμὴ ὁ θάνατος τῆς μητρὸς της ἀνέτρεπε τὰ σχέδιά της· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ λίαν προσεχῶς, διότι τὸ ὄνειρόν της εἶνε εἰς τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν αὐτῆς σύγγραμμα Ἡ πατρις τῶν Οὐγγρων νὰ δώσῃ ὡς ἀντίρροπον τὸ Ἡ πατρις τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Maxime Du Camp)

Ἀφιερῶται τῷ θεραπευτηρίῳ « Ὁ Εὐαγγελισμὸς »

Α'. ΣΑΙΝ ΣΕΡΒΑΝ.

Περὶ τὸ 1838 γένος ἱερεὺς γεννηθεὶς μὲν ἐν Σαῖν Μιλῶ, ἐκπαιδευθεὶς δὲ ἐν τῇ ἱερτικῇ σχολῇ τῆς Ῥέννης, εἶχε σταλῆ ὡς ἐβδόμενος Βικάριος εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Σαῖν-Σερβάν. Ἦτο τότε 26 ἢ 27 ἐτῶν καὶ ὀνομάζετο Le Pailleur. Καταγόμενος ἐκ τοῦ γενναίου ἐκείνου γένους, τοῦ γεννήσαντος τὸν Dugay-Trouin, τὸν Σατωβρίν, τὸν Συρκοῦτ, τὸν Βρουσσαί, καὶ τὸν Λαμενί, γένους πείσμονος, περιπαθοῦς καὶ ἠμμοειδοῦς, ἐκέκτητο τὸ κυριώτατον προτέρημα τοῦ Βρετανοῦ, τὴν ἐπίμονον θέλησιν. Αὐτὸς ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τοῦ ἰδρύματος καὶ ἐτακτοποίησεν αὐτό. « Καθὼς προβαίνομεν εἰς τὴν ἡλικίαν, ἔγραψεν ἡ Γεωργίη Σαῖν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκτιμῶ τὴν ἀγαθότητα, καθὼτι βλέπω ὅτι εἰ πάντων τῶν δώρων τοῦ Θεοῦ, εἶνε τὸ σπανιώτερον. » Τὴν ἀγαθότητα αὐτὴν « τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ », ἦν ἐκέκτητο εἰς τὸν ἀνώτατον βελθόν, ὁ ἀδελφὸς Le Pailleur διέχευσε εἰς τὴν φιλάνθρωπον αὐτοῦ ἐπιχείρησιν μεταδοῦς αὐτῇ γλυκύτητα ἀνεκλάλητον. Κατενόησεν ἄρα γε, κατὰ τὴν ὥρην τῶν πρώτων ἀγῶνων, καὶ προσεῖδε τὴν μέλλουσαν ἔκτακτον αὔξησιν τῆς μικρᾶς κοινότητος, ἥς ἦτο ὁ ποιμὴν, ὁ ἰδρυτὴς καὶ ὁ ἀρχηγός· εἶδεν ἐν τῷ μέλλοντι πάντα τὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τοῦ ὑπερφύου τοῦ Σαῖν-Σερβάν; Ἀμυβᾶλλοντες. Ἡ φιλοδοξία του ἦτο ταπεινότερα καὶ ὁ σκοπὸς ἐγγύτερος.

Τὸ ἐπιζητούμενον ἦτο ἀπλῶς τὸ εὐποιεῖν μετὰ μόνου τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματος τοῦ πραττομένου ἀγαθοῦ, τῆς ἀνακουφιζομένης πενίας, τῆς πραυνομένης ἀλγηδόνος, τοῦ δικαιοῦμένου γήρατος ἀπὸ τῆς ἐπαιτίας καὶ τοῦ πλάνητος βίου. Τὰ ἐπίλοιπα ἐνεπιστεύοντο εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν καὶ κατ' ἀρχὰς καὶ νῦν ἔτι. Ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ τῆς Ἰωάννας Ἰουγάν ἔζων ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ὡσαύτως καὶ τῶρα ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν ζῶσιν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ